

Cuprins

<i>Prolog</i>	5
I. Șase scoici	9
II. Strigătul caimanului	61
III. Oceanul făgăduinței	141
IV. Furtuni în Paradis	163
V. Ochiul ciclonului	185
VI. Cel mai rău e omul	213
<i>Mulțumiri</i>	291

MIKE HORN

LATITUDINE ZERO

40.000 de kilometri
pentru a descoperi lumea

în colaborare cu Jean-Philippe Chatrier

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM
2019

Organismul meu, obișnuit cu jungla, se află într-o stare de slăbiciune. Malaria, pe care mi-au inoculat-o țăntarii, profită ca să lanseze primele atacuri. Pedalez întruna, între un acces de febră puternică și frisoane care mă îngheață până la oase. Deoarece sunt subalimentat, diareea aproape că-mi dă pace...

Martin vine încă o dată în întâmpinarea mea, împreună cu Sean și Sebastian, care vor să înregistreze imagini. Mă găsesc răvășit de boală și insistă să mă opresc, ceea ce refuz să fac... Pleacă și mă lasă să continui.

Mi se pare că, treptat, criza se calmează. Începe să-mi fie mai bine. Ba chiar mult mai bine, când, deodată, la 10 km de satul Cayambe, o surpriză minunată mă face să uit dintr-odată toate pătimirile. Dintr-un microbuz venit în întâmpinarea mea coboară Martin, Seb, Sean, dar mai ales... Cathy, Annika și Jessica!

Știam că soția mea trebuia să ia avionul spre Quito și să mă întâlnească acolo. Dar fetele nu erau prevăzute în program. Plâng de bucurie strângându-le în brațe. Abia le recunosc. E incredibil cât au crescut în cinci luni și jumătate, de când nu le-am văzut!

Șoferul microbuzului, căruia Cathy i-a povestit despre periplul meu și lungă noastră despărțire, izbucnește în lacrimi când mă vede. Sunt emoționat și eu de acest om care nu mă cunoaște, dar participă cu lacrimile lui la aventura mea.

Îmi petrec noaptea împreună cu Cathy și cu fetele în satul Cayambe, unde am ajuns în cinci zile. Cât privește malaria, mă simt mai bine. Dar nu sunt în forma cea mai bună. Deoarece am trecut foarte repede de la junglă – de la o altitudine de aproximativ 30 m – la acest sat situat la peste 3.000 m altitudine, organismul meu n-a avut timp să se adapteze la rarefierea oxigenului și să producă suplimentul de globule roșii care îl fac să circule mai repede.

Dar nu intenționez să pierd și mai mult timp. Mă voi adapta în cursul escaladării. Și repede. Am de gând să ating vârful muntelui Cayambe și să cobor pe partea cealaltă în 24 de ore.

Coborârea vreau s-o fac zburând cu deltaplanul pe care îl voi duce cu mine până în vârf. Nu trișez, căci deltaplanul este un fel de velier al aerului, împins de vânt, dar comandat de energia omenească. Atât timp cât nu intervine niciun motor, respect regulile pariului.

După o noapte scurtă de somn în sat, urc cu bicicleta până la refugiul unde Claude-Alain a stabilit tabăra noastră de bază. La altitudinea de 4.680 m. Martin, Seb și Sean sunt și ei acolo, împreună cu ghizii recrutați de Claude-Alain. Cathy și fetele au urcat și ele, dar prea repede. Organismul lor n-a avut timp să se obișnuiască cu altitudinea. Vor trebui să rămână în tabăra de bază, unde le voi reîntâlni. Dorm două ore, ca să-mi mai recapăt din forțe. Luăm cu toții o masă copioasă pe bază de zaharuri lente. Apoi adunăm echipamentul și ne pregătim de plecare.

După două ore, la 1:00 dimineața, atacăm muntele. Cayambe are punctul cel mai înalt la 5.790 m și noi suntem doar la puțin mai mult de 1.000 m de vârf. Ceea ce, în termeni de escaladare, înseamnă mult mai mult decât un kilometru. Se știe că, indiferent de munte, cu cât te apropii mai mult de vârf, cu atât înaintarea devine mai dificilă, mai lungă.

În plus, vremea se strică rău de tot. Rafale de vânt încărcate de zăpadă tăioasă ne biciuie fața, o ceață groasă ne ia vederea... Dacă se face și mai urât, vom înainta pe băjbăite.

Claude-Alain Gaillard, care a venit în recunoaștere acum o săptămână, merge înaintea mea. Nici el și nici eu nu suntem legați în coardă, spre deosebire de Martin, Seb și Sean, care vin imediat în urma noastră.

La altitudinea de aproximativ 5.000 m, după ce am făcut un sfert din drum, Sean Wisedale, cameramanul, e cuprins de rău de altitudine. Toată lumea se oprește, îngrijorată.

— Trebuie să mă odihnesc o jumătate de oră, cât să mai prind puteri, zice el. Pe urmă, ar trebui să mă descurc.

Dar nu e așa. Sean începe să vomite. Știm toți ce înseamnă asta: a depășit stadiul în care organismul său poate încă să se

adapteze, așa că trebuie să coboare de urgență. Altfel, riscă embolia pulmonară.

Cedric, unul dintre ghizii-hamali care avea și misiunea de a se ocupa de Sean, pleacă împreună cu el spre tabăra de bază.

Reluăm ascensiunea, eu, Claude-Alain, Martin și Sebastian, fotograful. Dar condițiile meteo devin tot mai proaste. Prin ceață, câteva siluete coboară spre noi. Sunt membrii unei mici expediții plecate cu o oră înaintea noastră. S-au întors cu mult înainte de a ajunge în vârf.

— Să nu cumva să mergeți mai departe, ne spune ghidul lor, un om care a făcut această ascensiune de zeci de ori. Condițiile sunt catastrofale. Dacă o să continuați, aici o să vă rămână oasele.

Coboară și ei spre tabăra de bază.

Eu și Claude-Alain ne consultăm din priviri. Ne înțelegem fără cuvinte. Nici eu și nici el nu admitem ideea că am venit până aici degeaba. Mai ales eu...

Să le fie de bine cobelor! Urcăm mai departe, spre vârf. Dacă lucrurile nu merg foarte rău, ar trebui să ajungem în tabăra de bază peste aproximativ 18 ore.

Vremea se înrăutățește și mai mult și am impresia că înaintez din ce în ce mai încet. E adevărat că de vină e și încărcătura din spate, rucsacul și deltaplanul. Dar totul e bine din punct de vedere fizic. Crizele de malarie s-au terminat și suport bine efortul susținut al escaladării. Organismul meu, căruia nu i-am dat de ales, pare să se fi adaptat la schimbarea rapidă de altitudine – de la 30 m la 5.000 m în mai puțin de 24 de ore – și de climă – de la 40°C la -28°C.

Din păcate, nu toți pot să spună același lucru. La două ore de vârf, lui Sebastian încep să-i înghețe mâinile.

— Nu-mi mai simt degetele, se plânge el.

— Asta e într-adevăr semn rău.

— Scoate-ți mănușile și pune-ți mâinile în combinezonul meu, or să se încălzească, îi zic.

Imposibil. Înghețul i-a lipit mănușile de mâini.

Se simte un început de îngrijorare. Ajung la Claude-Alain, care merge tot înainte, și-i cer cele mai bune mănuși de schimb ale lui pentru Seb. Acesta reușește până la urmă, nu fără greutate, să și le scoată pe ale sale și să le înlocuiască cu cele calde și uscate de la Claude-Alain.

E mai bine. Pornim mai departe.

În fine, ne apropiem de țintă; din cauza viscolului, nu vedem nici la trei metri în fața noastră. Ajungem în vârf la 8:30, după șapte ore și jumătate de la plecarea din tabăra de bază.

Pentru Claude-Alain, alpinist experimentat, ascensiunea a fost o plimbare. Pentru mine, ea s-a dovedit relativ ușoară. Seb și Sean, evident, n-au aceeași condiție fizică. Nici aceleași motivații. Sunt aici doar pentru mine – ar trebui să spun din cauza mea –, ceea ce schimbă totul.

Sebastian face câteva fotografii înainte să-i înghețe aparatul. Filmez puțin cu camera mea video, care îngheață și ea.

Oricum, nu e mare lucru de văzut. E inutil să mai zăbovim. Ne strângem echipamentul și coborâm. Pe același drum. Din cauza lipsei totale de vizibilitate, ar fi prea periculos să pornim în jos pe celălalt versant. Nici vorbă să mă mai gândesc la proiectul meu de a coborî cu deltaplanul când vântul suflă în jurul nostru cu 100 km/h.

Ca să câștigăm puțin timp, ne depărtăm ușor de traseul inițial pentru a profita de un fel de tobogan natural format de zăpadă. Alunecăm cu repeziciune pe fund. Acest săniuș fără sanie este ceea ce în cantonul elvețian Valais, de unde e originar Claude-Alain, se numește „coborâre valaisană”. E destul de odihnitor și chiar amuzant. Martin și Seb, tot legați cu coarda, se trag unul pe celălalt, provocând o mică avalanșă. Foarte repede, sunt înecați în zăpadă, care îi orbește și îi sufocă. Îi aud strigând că nu mai pot să respire și nu mai zăresc din ei decât o grămadă de colțari, de pioleți, de rucsacuri amestecate, care se ivesc din zăpada afânată și zboară în toate direcțiile.

După un moment, aterizează greoi – și mai degrabă comic – într-un fel de adâncitură. Se ridică, se scutură de zăpada care îi acoperă și pornim iar la drum.

Dar ne rătăcim imediat.

Vântul și zăpada ne-au șters urmele și curând nu mai știm unde ne aflăm. Înaintăm orbește, încet, înfigând pioleții în sol ca să reperăm crevasele. Norii de ceață deasă se destramă uneori și muntele se arată o clipă, apoi dispare din nou. Din păcate, aceste momente efemere de vizibilitate nu sunt de ajuns ca să ne permită să ne orientăm...

Mă despart de Claude-Alain, fără să ne îndepărtăm prea mult, tatonând fiecare în altă parte.

Deodată, nimeresc peste un fel de băț gros colorat care, printr-o minune, iese încă din zăpadă. Claude-Alain l-a înfipt acolo acum o săptămână ca să marcheze drumul spre vârf...

Suntem salvați! După câteva ore, am ajuns în tabăra de bază.

N-am coborât pe cealaltă parte, așa cum prevăzusem, și deltaplanul a rămas pliat în rucsac. Coborând pe același drum, m-am întors pe unde venisem... Dar am învins totuși muntele Cayambe și, cu siguranță, am bătut un record, în pofida timpului mizerabil, făcând traseul tabăra de bază – vârf – tabăra de bază în... 12 ore!

Membrii echipei mele rămân pe loc. După ce adună și reambalează echipamentul de munte, își vor petrece noaptea la refugiu, ca să se odihnească, apoi vor pleca cu cele două mașini de teren cu șofer și ne vom reîntâlni la Quito.

Eu, fără să pierd o secundă, urc pe bicicletă și pornesc spre capitala ecuadoriană.

Străbat fără oprire cei 80 km de coborâre ușoară care mă despart de Quito, situat la altitudinea de aproximativ 3.000 m. De câteva zile, totul a început să se schimbe în regim accelerat. M-am deplasat din satul Cayambe la Quito, trecând peste vârful unui vulcan, în 48 de ore. În mai puțin de o săptămână, am trecut de la 40°C la -28°C, de la 30 m la aproape 6.000 m altitudine,

apoi la 3.000 m... Totul, fără să respect „paliere”, fără să iau medicamente și fără cea mai mică problemă fizică. Ceea ce e mai degrabă semn bun pentru ce va urma.

În apropiere de capitală, traficul devine intens. Motocicletele duduie asurzitor pe lângă mine, automobilele mă depășesc în viteză, camioanele, care nu mă văd, trec periculos de aproape de mine. Mă simt deodată mult mai puțin în siguranță decât în junglă... Și când intru în metropola enormă și suprapopulată, sunt cuprins de un sentiment ciudat de panică. Acea viermuială de oameni în jurul meu, acea pădure de metal și de imobile, acel tunet de decibeli... m-am dezobișnuit de mult de toate astea. Și, pentru ca acest coșmar să fie și mai terifiant, doi vulcani foarte apropiați de capitală au intrat recent în erupție. Oamenii poartă măști pe stradă. Aerul, deja foarte poluat în vremuri normale, este irespirabil. Particulele de cenușă în suspensie din atmosferă ascund soarele în spatele unui vâl gros și cenușiu, dând o impresie de noapte în plină zi...

Când ajung la Quito, îi găsesc pe toți acolo. Inclusiv pe prietenul meu Marco Landolt și pe soția lui, Alix, nașa ambarcațiunii mele. Avionul lor n-a aterizat la Quito din cauza emanațiilor vulcanice, ci mai la sud, la Guayaquil. De altfel, acolo se află și trimaranul meu, încă „ambalat” în container. A doua zi, întreaga echipă logistică se va deplasa acolo ca să extragă *Latitudine zero* din cutie, să-l assembleze și să navigheze cu el până la Pedernales, pe Ecuator, de unde voi începe a treia parte a periplului meu.

Între timp, sărbătorim. Cei 200 km de drum, mergând mai mult sau mai puțin de-a lungul Ecuatorului, care leagă Quito de Pedernales vor fi doar o formalitate (în plus, drumul coboară). Fără să vreau totuși să vând pielea ursului din pădure, e ca și cum aș fi ajuns deja acolo. Foarte oficial, am devenit primul om care a traversat pe jos continentul sud-american pe un culoar cuprinzând Ecuatorul, respectând rezervațiile indiene; primul om care a traversat cu propriile-i mijloace, singur, cei 3.600 km ai junglei amazoniene... și lanțul munților Anzi.